

Nenda sai üks hea süddamega innimenne
parrandud, kedda emma koddo olli ärra essi-
tanud ja isse keif tütre eest teinud. Mele
haigust neil ial ennam ei olnud, waid ellasi-
d rõmo ja rahho sees omma ello otsani; teine
aitas rõmuga teist. Olleks mees kohhe kur-
jaga wanduma ja pekema hakkanud naene ter-
rawat suud prukinud, nutnud ja kajo emma
jure jooksnud, siis olleks nende ello iggaweste
hukka lainud?

Siin mailma ello orgus
Ellab se, kui otse põrgus,
Kellel on üks riid' ja meel,
Omna abbi-ello teel!
Kanna=pešas weerwad munnad,
Nenda juhtuwad ka sõnnad —
Olgo pišsukes ehk sureš —
Wagga abbi-ello jures!
Ommeti, ei sa sest kārra,
Leppiwad jo kohhe ärra,
Et sest ei saakš willund wiis,
Armaštus on armsam siis!

Neamõõtja.

Kerge on kül järge wata,
Kuidas aeg siin ärra läab,
Ufi päiwi jälle ota,
Mis uus aeg meil jälle toob:
Tunni-kel mis seinas figub,
Mõdab aega wägga heast,
Tiksub, kōksub, lōdb ja ligub,
Tunnid mõistab seada peast:
Olgo pimmes, olgo walges,
Kunni otsas pääw ja õ,
Kui tal nui seal rippub külges,
Siis ei lõppe temma tō:
Ei ta tühjast kōbhust tea,
Ei ka raso leiba sõ,
Dõl ja päwal on tal hea,
Wina-tilka ta ei jo!